

Evangelí del diumenge de la setmana V de Pasqua (A): Jo soc el Camí

Evangelí i comentari del diumenge de la V setmana de Pasqua. “Qui m’ha vist a mi ha vist el Pare”. Jesús ha fet visible el Déu invisible amb un rostre humà i proper. Ens esguarda amb amor i ens diu amics, perquè ens sigui fàcil conèixer-lo, estimar-lo i unir-nos a ell.

Evangelí (*Jn* 14, 1-12)

Jesús digué als seus deixebles:

—Que els vostres cors s'asserenin.
Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no hi fossin, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta.

Tomàs li pregunta:

—Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?

Jesús li respon:

—Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi. Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare. I des d'ara ja el coneixeu i l'heu vist.

Li diu Felip:

—Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més.

Jesús li respon:

—Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic, no les dic pel meu compte. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; i, si més no, creieu per aquestes obres. En veritat, en veritat us ho dic: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.

Comentari

Avui llegim un fragment del discurs de Jesús durant l'Última Cena. Els deixebles estan entristits per la marxa imminent del Mestre. Per consolar-los, el Senyor els revela veritats de fe profundes, que podem meditar mentre ens apropem a la festa de la Pentecosta.

En primer lloc, Jesús demana als seus que no es torbin, que tinguin fe, confiïn en ell i en les seves obres. Els parla llavors de “la casa del meu Pare” en la qual “vaig a preparar-vos-hi estada” (v. 2). No és dolent pensar en el Cel quan patim alguna tribulació. Sant Josepmaria, comentant aquest passatge, va escriure: “El Senyor ens parla sovint del premi que ens ha guanyat amb la seva Mort i la seva Resurrecció (...). El Cel és la meta del nostre camí terrenal. Jesucrist ens ha precedit i allà, en companyia de la Verge i de sant Josep —que tant venero—, dels

Àngels i dels sants, espera la nostra arribada” [1].

Amb motiu de la pregunta de Tomàs sobre com seguir Jesús cap on ell va, el Mestre revela als deixebles que ell és “el camí, la veritat i la vida” (v. 6). Sobre aquesta expressió misteriosa, sant Agustí comentava que és com si Jesús digués a Tomàs: “*Per on vols anar? Jo soc el camí. On vols anar? Jo soc la Veritat. On vols romandre? Jo soc la Vida.* (...) Els savis del món comprenen que Déu és vida eterna i veritat cognoscible; el Verb de Déu, que és veritat i vida al costat del Pare, s'ha fet camí en assumir la naturalesa humana”[2].

Per tant, seguir Jesús suposa comprendre el misteri de la seva persona i la seva missió. De fet, el Papa Francesc deia que “el coneixement de Jesús és la feina més important de la nostra vida”[3]. Cal descobrir la unió íntima que hi ha

entre el Fill i el Pare. Aquesta veritat essencial és la que Jesús explica a Felip: “Qui m’ha vist a mi ha vist el Pare” (v. 9). Jesús és el camí perquè tot en ell revela el Pare i ens uneix al Pare. Jesús ha fet visible el Déu invisible i l’ha revelat als homes amb totes les seves obres i paraules [4]. I ho fa amb un rostre humà i proper, que ens esguarda amb amor i ens diu amics, perquè ens sigui fàcil conèixer-lo, estimar-lo i unir-nos a ell.

Finalment, ens podem fixar que Jesús uneix el coneixement de la seva persona a la veritat quan diu “jo soc la veritat” (v. 6). Sobre aquest fet el Papa Francesc feia una consideració important: “Jesús és precisament això: la Veritat, que, en la plenitud dels temps, *s’ha fet carn* (Jn 1, 1.14), va venir enmig nostre perquè la coneguéssim. La veritat no s’aferra com una cosa, la veritat es troba. No

és una possessió, és una trobada amb una persona”[5].

És com si Jesús ens digués que a la casa del seu Pare es veuran satisfets tots els nostres anhels vitals i de coneixement (vida i veritat), no perquè arribin a ser objectes de conquesta i possessió pròpies, sinó perquè comprendrem que la veritat i la vida conflueixen en una persona la qual es coneix i s’estima. En la mesura que comprenem i vivim això, avancem en el camí cap al Pare per la identificació amb el seu Fill, fins a fer les mateixes obres i fins i tot de “més grans”.

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 220.

[2] Sant Agustí, *Sermons 141-142*.

[3] Francesc, *Homilia*, 16 de maig de 2014.

[4] Cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 516.

[5] Francesc, *Audiència*, 15 de maig de 2013.

Pablo M. Edo / Photo by Nick Tiemeyer on Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-v-de-pasqua-a-
jo-soc-el-cami/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-v-de-pasqua-a-jo-soc-el-cami/) (15/03/2026)